

Geo Sprookje

Arnold Bregt

Er was eens een groot en nat land waar een machtige koning regeerde. In zijn land woonden drie geheel verschillende volken met hun eigen gebruiken en specialisaties. Hoewel de volken sterk van elkaar afhankelijk waren en ze veel zakelijk contact met elkaar hadden, vond er geen vermenging plaats. Huwelijken met leden van een ander volk waren streng verboden. De koning en zijn hofhouding zorgden al eeuwen voor de balans tussen de drie volken.

Het rijkste volk in het land waren de Aquagoten. Ze hielden zich bezig met beheer van het water in het natte, uitgestrekte land. Ze bouwden dammen en bruggen, regelden het waterpeil en beheerden de waterlopen en rivieren. Via magische modellen werden toekomstige waterstanden voorspeld.

Het tweede volk in het land waren de Agrigoten. De Agrigoten beheersten de kunst van het voedsel produceren. Ze bewerkten het land en leverden voedsel aan de andere volken en de hofhouding. Hierdoor hadden ze ook een vooraanstaande positie.

Het derde volk waren de geoten. De Geoten waren arm, hadden weinig aanzien en waren sterk afhankelijk van de grillen van de andere volken. De Geoten verzamelden namelijk geos, een grondstof die de andere volken van ze kochten. Nu was de markt voor geos nogal wisselvallig. De Geoten verzamelden 's ochtends geos en probeerden deze in de middag aan de Aquagoten en de Agrigoten te verkopen. Soms lukte dit, maar soms ook niet en dan leden de Geoten honger. Omdat de Geoten de hele dag druk waren met verzamelen en verkopen van geos, hadden ze geen tijd om goede huizen te bouwen, onderwijs te volgen en nieuwe geosproducten te ontwikkelen.

Op een dag kwam de koning tijdens een rijtoer in het gebied van de Geoten. Het was een slechte periode en veel mensen leden honger. De koning trok zich het lot van de Geoten erg aan

en sprak: "Ik geef jullie twintig miljoen dukaten om jullie situatie te verbeteren en over zes jaar kom ik kijken wat jullie met mijn geld bereikt hebben." Een enorm bedrag. De Geoten waren uitzinnig van vreugde en er werd een maand feest gevierd. Na een maand feesten, drong langzaam het besef door dat er ook iets moest gebeuren. Er werd een commissie ingesteld "ter duurzame besteding van de goede gave." Ze hadden een jaar nodig om met een plan te komen, want de Geoten waar nu eenmaal beter in het organiseren van feesten dan in het organiseren van hun werk. De commissie stelde voor om de geosinfrastructuur te ontwikkelen. Ze zouden in de toekomst afstappen van het 's ochtends verzamelen van geos en het nog dezelfde dag verkopen hiervan. In de toekomst zouden ze de verzamelde geos opslaan in nog te bouwen pakhuizen en gedoseerd leveren aan de andere volken. Op deze wijze zouden ze het aanbod kunnen reguleren en tijd overhouden voor onderwijs en het maken van nieuwe producten. Iedereen was laaiend enthousiast. Nog een jaar later was het bureau ter besteding van de goede gave opgericht. Via tendering zouden de gelden worden besteed. Nu leefde er onder de Geoten een pienter knaapje, Reuveltje genaamd. Reuveltje vond de ontwikkeling van de geosinfrastructuur ook een goede zaak, maar hij vroeg zich af of ze bij het proces van inwinning, opslag en verstrekking geen standaarden moesten gebruiken. Toen hij dit op een bijeenkomst voorzichtig naar voren bracht werd hij uitgelachen. Een gezette Geoot riep: "Doe jij maar de standaarden, dan maken wij het geld wel op." Iedereen lachte en Reuveltje verliet bedremmeld de bijeenkomst.

Het uitzetten van projecten in jaar drie verliep een stuk moeilijker. De Geoten hadden enorme projecten opgezet, er werd veel meer gevraagd dan er geld beschikbaar was. Er moest worden gekozen en dat was niet eenvoud-

dig. Toen het bureau de uitslag bekend maakte, was van feestvreugde geen sprake meer. Sommige Geoten waren woedend, andere voelden zich miskend of niet serieus genomen. Over de uitslag werd door Geoten maanden gebakkeleid. Uiteindelijk gingen ze toch maar aan het werk, maar aan standaarden dachten ze niet meer en in samenwerking hadden ze al helemaal geen zin meer.

Na vijf jaar werken begonnen de Geoten wat onrustig te worden. Ze hadden wel wat leuk werk verzet, maar zouden ze ook een werkende geosinfrastructuur krijgen? Ze besloten om het te gaan testen. De test liep uit op een regelrechte ramp. De projecten die zich op de inwinning van geos hadden gericht, leverden geheel verschillende maten geos van onduidelijke kwaliteit, de opslagschuren bleken te kleine deuren te hebben en ze waren vergeten om een koeling te installeren, waardoor de producten snel bedierven. Voor het distributiesysteem van de geos naar de klanten bleken de distributiewagens veel te klein.

De paniek sloeg toe. Over een jaar kwam de koning om te kijken wat we met zijn geld gedaan hebben. "Hadden we maar naar Reuveltje geluisterd!", riepen ze, maar nu was het te laat. De Geoten trokken weg en leefden verder een zeer armoedig nomadisch bestaan. Ook de Aquagoten en de Agrigoten verarmden zeer sterk door gebrek aan de grondstof geos.

Ik schrok wakker en haalde opgelucht adem. Gelukkig, het was maar een droom. De geo-informatiekundigen in Nederland zijn gelukkig veel slimmer en wijzer. Ja toch?

Arnold Bregt
Wageningen Universiteit
Centrum Geo-informatie
Reacties naar: arnold.bregt@wur.nl